

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Literæ Philippi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ἢ μέγα ἀνάγων καὶ κενῶν μεσόν. οὐ τὸν ἡσύχον καὶ ἀ-
 παροργιστὴν ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἰρή; τί ἀνέποιος;
 εἰ γὰρ ὁ βέλπσον εἰπεῖν ἀνέποιος, τὸ σοὶ συγγνωστέον μὲν
 ἀληθὲς λέγειν ὡς ἔσθ' φιλοπίας καὶ δόξης πάντα ταυ-
 τὰ ποιεῖς· θαυμάζω τὴν δὴ ποτε σαυτῶν μὲν ἔσθ' αὐτῶν
 ἀπαντα πομπῶν ἐξνομίζεις, καὶ πομπῶν καὶ κινδύνων
 τῆ πόλει δὲ ἀποδέσσει ταῦτα δὲ ῥαθυμίαν συμ-
 βουλεύεις. οὐ γὰρ ἐκείνῳ γ' ἀνέποιος, ὡς σὲ μὲν ἐν τῇ πό-
 λει δεῖ πᾶσι φαίνεσθαι τὴν πόλιν δὲ ἐν τοῖς ἔλλησι κινδύ-
 νος ἀξία εἶναι καὶ μὴ οὐδὲ ἐκείνῳ γὰρ ὁρᾶσθαι. ὡς τῇ πόλει
 μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὐτῆς ἀποδέσσει σοὶ ἢ ὁπλινδύων,
 εἰ μὴ δὲν τῶν ἄλλων πλεονεκτήσῃ ἀλλὰ τοῦ αὐτῆς
 σοὶ μὲν ὅτι ἐργάζῃ καὶ ἀποδεχθῆς, τοῖς ἑσθ' ὄντως
 κινδύνοις τῇ πόλει ἢ ἐν τῆς ἡσυχίας. ἀλλὰ τὴν δία, πατρ-
 πῶα, καὶ πατρῶα δόξα σοὶ ὑπάρχει· ἡ αἰσχρὸν ὅτι ἐν
 σοὶ καταλύσῃ τῇ πόλει δὲ ὑπὲρ ἑνὸς ἀνώνυμου, καὶ φαύ-
 λα τὰ τῶν ἀποδεχθῶν, ἀλλ' οὐδὲ τὸ οὕτως ἔχει σοὶ μὲν
 γὰρ ἡ κλέπτης ὁ πατήρ, εἴπερ ἡ ὁμοίος σοὶ τῇ πόλει δὲ
 ἢ μὲν, ὡς πάντες ἴσασιν οἱ Ἕλληες δις ἐν τῶν μεγίστων
 κινδύνων ὑπὸ τῶν ἀποδεχθῶν ἢ μὲν σε σωσμένοι· ἀλλὰ
 γὰρ οὐκ ἴσως, οὐδὲ πολιτικῶς ἐννοιοῦν τὰ κατ' ἑαυτοῖς, καὶ τὰ
 κατ' ἑτέροις πόλιν πολιτεύονται. πῶς γὰρ ὅτι ἴσον τούτων
 μὲν πᾶσι ἐν τῇ δημοκρατικῇ ἀποδεχθῶν, ἑαυτοῖς ἀγνο-
 εῖν τὴν πόλιν δὲ ἢ ἀποδεχθῶν τῶν ἄλλων ἑλλήνων τῶν
 καὶ τὸ ἀποδεχθῶν εἶχε, νῦν ἐν ἀδελφείᾳ πάσῃ καὶ ἀποδεχθῶν
 καθεστῆναι; πολλὰ τοίνυν ἔχον ἔπι, καὶ ἀποδεχθῶν
 εἰπεῖν, παύσομαι. Ἐγὼ δὲ λόγον ἐν δέξασθαι μοι δοκεῖ τὰ ἀποδεχθῶν
 γὰρ οὐτὲ νῦν, οὐτὲ ἄλλοτε πᾶποτε φαύλως ἔχειν
 ἀλλ' ὅταν πάντ' ἀκούσαντες ὑμεῖς τὰ δέοντα, καὶ ὁμο-
 γνώμονες ὡς ὁρθῶς λέγεται γινώσκοντες τῶν λυμαίνεσθαι καὶ
 ἀποδεχθῶν τῶν βουλομένων, ὅτι ἴσως καὶ ἀποδεχθῶν ἀποδεχθῶν
 ἀποδεχθῶν ἀποδεχθῶν αὐτοῖς. ἴσως γὰρ ὁρθῶς ἰδόντες ἀποδεχθῶν
 βῶν, τῆς μεσοῦ λέγει καὶ τῆς ἀποδεχθῶν πολιτικῶν
 τῆς καὶ τῆς ἀποδεχθῶν ἀποδεχθῶν τῶν βελπίτων ἀλλ' ἐν ἀποδεχθῶν
 ἀποδεχθῶν τούτοις, καὶ τὸ ἀποδεχθῶν εἰς γέλωτα καὶ ἰσοδουλίαν
 ἐμβαλόντες, μὴ δὲν αὐτοῖς τῶν δέοντων ποιεῖτε. ταῦτ' ὅτι
 τὰ ἀποδεχθῶν μὲν πάσης παρρησίας, ἀπλῶς, ὀνομάζω, τὰ βελπίτων
 εἰρημνῶν, οὐ κακῶν, καὶ βλάβης, καὶ ἀπάτης λόγος με-
 σῶς ἀργύριον μὲν τῶν λέγοντι ποιήσαν τὰ ἢ ἀποδεχθῶν
 τῆς πόλεως, τοῖς ἐχθροῖς ἐργασίῶν. ἢ οὐκ παύσειν τούτων
 τῶν ἐσθ' ἢ μὴ δὲν ἄλλον ἀποδεχθῶν, τὸ πάντα φαύλως ἔ-
 χων, ἢ ὑμῶς αὐτοῖς.

num & malorum plenam: nō quietam & ociosam, sed periculosa amplecteris? Quid respondeas? Nam si (quod optimū dicere posses, id te verē dicere concederemus) te honoris & gloriae studio ista facere omnia: demitot equidem, cur tibi propter ista faciēda esse omnia censeas, neque vllum vel laborem vel periculum recusandum: reipub. autem sis author, haec per socordiam vt amittat? Neque enim illud dices, te oportere in repub. esse conspicuum: reipub. nullam esse oportere apud Graecos auctoritatem. Quin nec illud video; reipub. tutum esse suum agere negotium: tibi periculofum; nisi te in aliena negotia curiosē ingesseris: Imō contrā tibi ex factis tuis & curiositate. extrema impendere pericula, reipub. ex ocio. At hercule auita & patria gloria te excitat, quam tibi turpe fuerit amittere: respública verō nullam claritatem & celebritatem accepit à maioribus? Sed ne hoc quidem ita se habet. Tibi quidem peculator fuit pater, siquidem similis fuit tibi: à repub. verō nostra, vt omnes sciūt, Graeci his è maximis periculis, maiorum nostrorum temporibus, sunt liberati. Verūm non aequaliter, neque civiliter sua quidam & publica administrant. Quo pacto enim aequum est, istorum quosdam è carcere progressos, semetipsos ignorare: rem publ. autem, quae aliis Graecis haecenus praefuit, & principatum obtinuit, nunc in obscuritate omni & humilitate versari? Etsi autem habeo praeterea quae dicam multa, & de multis desinam, neque enim penuria verborum vel nunc, vel vnquam aliàs, malus mihi rerum esse status videtur: sed cum vos audiueris omnia quae expediunt, & in eo consentitis, ea rectè dici: eos qui inturbare illa & peruertere student, ex aequo in hoc confessu auditis, cum non ignoretis eos. E primo enim aspectu certò scitis, qui mercede concionetur, & quis in repub. Philippo subferuiat, & quis reuera consultum rebus esse cupiat: & quis id agat, vt his reprehensis, re in risum & conuicium versa, nihil ipsi quod ad rem faciat, faciatis. Haec vera sunt, magna cum libertate, simpliciter, ex benevolentia, rectissime dicta: non as- fentationis & detrimenti & imposturae plena oratio: argentum allatura dicenti, reipub. negotia hostibus traditura. Aut igitur à talibus morib. est recedendum: aut deprauatio & clades rerum omnium adscribenda nemini, quam vobis ipsis.

LITERÆ PHILIPPI,
 XI. HIERONYMO VOL-
 fio interprete.

PHILIPPVS SENATVI RO-
 puloque Atheniensium S. D.

Quia enim multae conqueredi causae sunt, necesse est omnes perspicue explicari. Ac primum, Nicia caduceatore è mea ditione abrepto, tantum abest vt fontes multaueritis, vt aequum erat: vt eum affectum iniuria decem menses in vinculis etiam habueritis: nostrasque literas, quas ferebat, pro cō- cione legeritis. Deinde quum Thasij Byzantium tiores & piratas quoslibet suscipere: id nihil vobis curae fuit: quanquam in foedere perscriptum

Conclusio grauior

Causa scribendi prolixius.

I. Nicias caduceator abreptus

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙ-
 ΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΗ
 βουλή, καὶ τῷ δήμῳ, χαίρειν.

Πειθὴ πολλὰς μου ἀπέστει-
 λαντες, ἐν ἐμείνω μὲν τοῖς ὅρκοις, καὶ τοῖς
 ὁμολογίαις, οὐδεμίαν ἐποιεῖσθε ὅτις προ-
 φιλῶ ὡμίλῳ δέιν πέμψω πρὸς ὑμᾶς, ὑ-
 πὲρ ὧν ἀδικεῖσθαι νομίζω. μὴ θαυμάσι-
 τε δὲ τὸ μήκος τῆς ἐπιστολῆς. πολλῶν γὰρ ὑπαρχόντων
 ἐγκλημάτων ἀναγκασθὸν ὅτι πρὸς ἀπάντων δηλώσω
 κατὰ μέρος. ἀποδεχθῶν μὲν γὰρ νικίου τῆς κήρυκος ἀρπαγέν-
 τος ἐκ τῆς χάρας τῆς ἐμῆς: οὐ τοῖς ἀποδεχθῶν ἐπε-
 ημήσατε (ὅπερ ἡ δίκαιον) ἀλλὰ τὸν ἀδικούμενον εἰρ-
 ξάτε δέκα μιλῶν: ἀπὸ δὲ ἐφερε παρ' ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἀνέγνωτε ὅτι τὸ βήματος: ἐπεὶ τὰ θρασίων ὑποδεχομένων
 τὰς βουζαντίων ξηρίας, καὶ τῶν ληστῶν τοῖς βουλομένων: οὐδὲν ἐφερομένη τῶν σωθησίων, ἀναρρήδην λεγού-

2. Thasio-
tu inuix
non prohi-
bit.
3. Diopithis
violencia.

4. Callias
iniuria.

5. Legati
ad Persam
regē missi.

6. Teres &
Cerfoble-
ptē restituo.

est, pro hostibus esse habendos, quicunq;id faciant. Circa eadem tempora, Diopithes facta in regionem meam impressione, non modò Crobylen & Tiristafin, ciuibus in seruitutem abductis, diripuit: sed & finitimam Thraciam populatus, eoque violentiæ tandem est prouectus, vt Amphiloichum, qui de captiuis redimendis legatus venerat, comprehensum, & in extremam necessitatem adductum, non nisi nouem talentis extortis, dimiserit: & hæc populo approbante fecit. Atqui cum cæteris omnibus præconem & legatos violare, impiū videtur: tum vobis in primis. Certè, quum Megarenfes Anthemocritum sustulissent: tanta iracundia populus exarsit, vt eos mysteriis prohiberet, & in monimētum iniuria, statum ante portas erigeret. Quid verò iniquius est, quàm vos ipsos nunc ea facere: quæ facta ab aliis tam iniquis animis tulistis? Præterea Callias vester imperator, vrbes in sinu Pagasitano sitas vniuersas cæpit, vobis fœdere, mihi societate coniunctas. Qui verò in Macedoniam nauigabant, eos omnes hostium loco habuit, & vendidit. Et propter hæc facinora vos eum publicis præconiis ornastis. Quare valde dubito, quid his per vos adici possit, si palam inecum bellum gereretis. Nam quum haud occultè dissentiremus: prædones emittebatis: eos qui ad nos nauigabant, vendebatis: aduersarios nostros iuuabatis: regnū meum infestabatis. Ad eā denique iniquitatem & hostile odium progressi estis, vt etiam Persæ, missis legatis, persuadere studueritis, vt mihi bellum inferret. id quod maximè quibus demiretur. Antequam enim in Egyptū & Phœniciā cepisset, decreueratis, vt si quid nouæ rei moliretur, non minus ego quàm cæteri Græci omnes, aduersus eum accellerer. Nunc verò tanta est odij vestri in me acerbitas, vt de inecunda cum eo contra me societate agatis. Atqui olim patres vestri (vt ego audio) Pisistratidis crimini dabant, quod Persam ad Græcos opprimendos adducerent: Vos verò ea facere non pudet, ob quæ tyrannos accusare solebatis. Quin præter alia, senatusconsultis vestris inscribitis, mihi que imperatis, vt Teren & Cerfoblepten, quod Athenienses sint, Thraciæ dominari sinam. Ego verò istos neque pactis de pace contineri memini vnà vobiscum: neque pilis inscriptos: neque Athenienses esse. Illud scio Teren contra vos mecum arma tulisse: & Cerfoblepten, quum meis legatis seorsim dare iusiurandum cuperet, à vestris ducibus fuisse prohibitum: qui eum vestræ vrbs hostem declararent. Verùm isthuc quomodo equū aut iustum est, quū è re vestra est, eum vestræ vrbs hostem nominare: quum verò me calumniari vultis, eundem ciuem vestrum dicere? Et Sitalce occiso, quem ciuitate donaueratis, statim eius interfectorem in amicitiam recipere: & propter Cerfoblepten bellum nobiscum suscipere? Præsertim quum vobis exploratum sit, neminem eorū qui talia munera accipiunt, vel leges, vel senatusconsulta vestra quicquam curare. Verùm, si omiffis cæteris omnibus, breuiter dicendum est: vos ciuitatem dedistis Euagora Cyprio, & Dionysio Syracusio, illorumq; posteritati. Si igitur his qui utrosque eiecerunt, persuaseritis, vt actis in exilium imperia restituant: à me quoque illam Thraciæ partem recuperate, quæ Teres & Cerfobleptes tenuerunt. At si victores illorum ne verbo quidem appellandos censetis, mihi verò obturbatis: an non iure optimo vos viciscar? Ac de his, quanquam plura habere in quæ ve-

σῶν πολεμίοις εἶ) τοῖς ταῦτα ποιούσας, ἐπὶ τοίνυν, καὶ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις διαπίπτει ἐμβολῶν εἰς τὴν χώραν, κρωβύλλῳ μὲν, καὶ τῆς περὶ τὴν ἑλευδραπιδίτου τὴν ἑσπερίαν θράκιον, ἐπίρρησε. τέλος ἢ εἰς τὸ τοῦ ἡλίου περιουσίας, ὡς τε ἀμφίλοχον καὶ τῆς αἰχμηλάτων ἐλδόντα περιεβόητον συλλαβῶν, καὶ τὰς ἐχάτας αἰχμητὰς ὀπίσθους, ἀπελύξασε τὰ λάνταν ἐν τῇ α. καὶ ταῦτα τῶν δῆμων εὐδοκούσας ἐπίσσε. καὶ τοὶ τὸ πῶρον μὲν εἰς κήρυκα, καὶ ἀρῆσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις τε πῶρον, ἀσθεῖς εἶ) δοκεῖ καὶ μέγιστα ἰμῶν. μεγαρέων οὐκ ἀντιμέχρον ἀπελοῦσαν, εἰς τὸ ἐλλυθῆν ὁ δῆμος, ὡς τε μυσθίων μὲν εἰργεν αὐτὰς ὑπομήματα ἢ τὴν ἀδικίαν ἐσπῶν, ἀνδρῶν τὰ πρὸ τῆς πολῶν. καὶ τοὶ πῶς οὐ δεινόν, ἐφ' οἷς πᾶσιν οὕτως ἐμίσσητε τὰς δράσαντας, καὶ αὐτὰς φαίνεσθαι ποιούσας: καλλίας τοίνυν ὁ παρ' ὑμῶν στρατηγὸς, τὰς μὲν πόλεις τὰς ἐν τῇ παρασίτη κόλπῳ κατέκαι μὲν αἰ, ἔλαβα ἀπάστας, ἰμῶν μὲν ἐόρκοις, ἐμοὶ ἢ συμμαχίαις ἔσσε. τὰς δ' εἰς μακεδονίαν πλείστας, ἐπόλει, πῶσας πολεμίοις κείνων. Ἐδὲ τοῦθ' ὑμεῖς ἐπηγεῖτ' αὐτὸ ἐν τοῖς ψηφισμασιν. ὡς τε ἐγὼ γε δὲ ποτ' ἐσση καὶ νότερον, ἐὰν ὁμολεγήσῃτε μοι πολεμῶν, καὶ ὅτε φαίνεται διερεῶμεθα λησῆς ἐξοπέυτε τὰς πλείστας ὡς ὑμεῖς, ἐπολεῖτε τοῖς ἐναντίοις ἐβηδύτε τὴν χώραν με κακῶς ἐπιείετε χρεῖς τοίνυν, εἰς τὸ πῶρον αἰχμητὰς ἀφίχθαι καὶ δυσμείας ὡς τε καὶ πρὸς τὴν πέρσιν ἀρῆσθαι ἀπεσάλητε, πείσθησας αὐτὸ ἐμοὶ πολεμῶν ὁ μέγιστος αὐτὸς δαυμάσσε καὶ μὲν γὰρ τὸ λαβεῖν αὐτὸ αἰρητόν, καὶ φοινίκῳ ἐψηφίσασθε, αὐτὸ κείνο ἐπὶ νεωτέρῳ, ὡς καλεῖν ὁμοίως ἐμῆ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐλλήσας ἀπαντας ἐπὶ αὐτὸν νῦν ἢ τοσοῦτον ὑμῶν ἀπέσει τὸ πρὸς ἐμὲ μίσσησας ὡς τε πρὸς κείνον. ἀλλ' ἐγὼ καὶ πῶς ἐπὶ ἐμῆ συμμαχίας. καὶ τοὶ, τὸ παλαιὸν οἱ πατέρες ὑμῶν (ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) τοῖς πισισπραπίδαις ἐπετήμων, ὡς ἐπάρησιν τὴν πέρσιν ὅτι τοῖς ἐλλήσας. ὑμεῖς δὲ οὐκ αἰσχύνασθε ταῦτα ποιούσας, ἀ διατελεῖτε τοῖς τυραννοῖς ἐπιλαθούσας, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ γράφετε ἐν τοῖς ψηφισμασιν, ἐμοὶ πρὸς αἰτῶντες, τῆρῳ, καὶ κερσοβλέπῳ, εἰαν θράκιος ἀρχῆσας ὡς οἱ τὰς ἀθλῶν αἰσῶν. ἐγὼ ἢ τῆσιν, οὐτε τῆσιν εἰρήνης συνθηκῶν οἶδα μετὰ χρόνους ὑμῶν. οὐτ' ἐν τῇ σήλῳ αἰσθηραμῶν: ἢ ἀθλῶν αἰσῶν ὄντας. ἀλλὰ τῆρῳ μὲν, μετ' ἐμῆ στρατοδύμων ἐφ' ὑμῶν κερσοβλέπῳ ἢ, τοῖς παρ' ἐμοῦ περιεβόηταις, ἰδία μὲν τὰς ὄρκιας ὁμοσῶν ποροθυμῶν, καὶ λυθῆσας δ' ὑπο τῆσιν ὑμετέρων στρατηγῶν δποφανόντων αὐτὸ ἀθηνῶν ἐχθροῖν. καὶ τοὶ, πῶς ὅστι τῆσιν ἴσον ἢ δίκαιον. ὅταν μὲν ὑμῶν συμφέρῃ, πολεμῶν εἶ) φάσκειν αὐτὸν τῆσιν πόλεως ὅταν δὲ ἐμὲ συνοφαντεῖν βούλησθε. πολίτην δποδείκνυσθαι τὸν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν: καὶ σιτάκου μὲν δποθανόντος, ὡ μετέδοτε τῆσιν πολιτείας, ἀλλὰ ποιήσασθε πρὸς τὸν δποκτείναντα φίλιαν. ὑπὸ δὲ κερσοβλέπτου πόλεμον αἰρεῖσθαι πρὸς ὑμῶν καὶ ταῦτα σαφῶς εἰδόντας, ὅτι τῆσιν λαμβανόντων τὰς δωρεὰς τὰς τοιαύτας, οὐδεὶς οὐτε τῆσιν νόμων, οὐτε τῆσιν ψηφισμάτων οὐδὲν φερντῆσιν τῆσιν ὑμετέρων. οὐ μὲν, ἀλλ' εἰ δὲ πάντα ταῦτα πῶσας τῶν σωτόμας εἰπέιν ὑμεῖς εἰδοτε πολιτεῖαν διαγῆρα τῶν κυφῶν, καὶ διονυσῶν τῶν συρακουσῶν, καὶ τοῖς ἐκρήσιν τοῖς κείνων. ἐὰν οὐκ πείσθητε τοῖς κερσοβλέπῳ ἐκατέρωσιν αὐτῶν, δποδουῶν πάλιν τὰς ἀρχὰς τοῖς κερσοβλέπῳ σινομίζεσθε καὶ παρ' ἐμοῦ τῶν θράκιον, ὅσων τῆρῳ, καὶ κερσοβλέπῳ εἶχεν. εἰ ἢ τοῖς μὲν κείνων κρατήσασθε μὴ δὲ ἐχθρῶν ἀξιοῦτε μῆδὲν, ἐμοὶ δὲ ἐνοχλεῖτε πῶς εἰ δίκαιος ὑμῶν ἀμυνόμῳ αἰ: καὶ μὲν οὐκ ἔσσε τῶν πολ-

bissimum. Ac populo quidem illa erant vtilia, sed è re oratorum non erant. Nam qui vestra ciuitatis morem tennet, pacem eis bellum esse, & bellum pacem affirmit: quum à ducibus vel patrocinando, vel calumniando pecuniam extorqueant: & tum nobilissimis ciuibus, tum extorum celeberrimis conuiciando pro concione, id captent, vt populares esse videantur. Facile mihi quidem esset, si paululum pecuniæ dilargiri velim, eorum compescere maledicentiam, & efficere vt nos laudibus eueherent. Sed me puderet, vestram beneuolentiam ab istis mercari: qui præter cætera tam confidentes sunt, vt iam de Amphipoli mouere nobis controuersiam non dubitent. pro qua ego me puto longè dicturum æquiora, quàm istos qui illam sibi vendicant. Siue enim eorum fit, qui primi denicerunt: an non iure nos illam habemus? quum Alexander auus noster oppidum illud primus occuparit: vnde etiam de primitiis captorum Medorum, Delphis auream statuam dedicauit. Siue hoc aliquis in dubium vocat, & eorum fieri cæset, qui postremi potiantur: hoc etiam ius penes me est. Expugnatis enim illis, qui vos eiecerant, & à Lacedæmoniis ibi collocati fuerant, oppidum cæpi. Atqui omnes in vrbibus habitamus, vel à maioribus acceptis, vel bello subactis. Vos aut qui neque primi potiti estis, neque nunc obtinetis: sed minimum tempus in illis locis confedistis: vrbem eam vestram esse contenditis: idque, quum ipsi vrbis possessionem nobis euidentissimo testimonio confirmaueritis. Sape enim in literis me de ea mentionem faciente: censuistis eam iuste à me teneri. Pacem etiam fecistis, me vrbem illam & societatem vestram eadem pacatione obtinente. Quæ igitur possessio firmior fieri queat hac, quæ primùm à maioribus nobis relicta, deinde iure belli denuò nostra facta, postremò à vobis concessa est, qui vendicare vobis soletis etiam ea, quæ planè ad vos nihil attinent? Quæ igitur in vobis accusent, hæc sunt. Et quia vos autores estis iniuriarum: & propter verecundiam & æquitatem meam, magis iam rebus meis infesti imminetis: & quantum in vobis est, nobis maleficitis: iure optimo vos vliscar, diisque testib. inuocatis, ius meum à vobis consequi studebo.

12. Contro- uersia de Amphipoli.

Indictio belli.

LIBANII ARGUMENTVM
in orationem ad Philippi epistolam.

Miserat Philippus ad Athenienses epistolam, qua eos accusabat, & palam bellum denunciabat. Non amplius igitur orator suadet Atheniensibus, vt bellum gerant (cogebat enim ipsa necessitas) sed confirmat eorum animos ad periculum adendum: Macedonem facile posse superari asserens. Exordium consolatione plenum est.

DEMOSTHENIS, AD
PHILIPPI EPISTOLAM

oratio, XII. Hieronymo Vuolfio interprete.

Magno animo resistit dum est Philippo, & diis & hominibus.

PHILIPPVM non pacem fecisse vobiscum, Athenienses, sed distulisse bellum: omnem enim Pharsaliis Halum tradidit, & Phocense negotium confecit, totamque Thraciam vi subegit, falsis causis confictis, & iniquis rationibus excogitatis, re quidem ipsa

φανερῶς ἐξέλεξαί με φαυλότατον ὄντα τὰ πάντα τὰ μὲν οὐκ ἔγωγε, τὰ δὲ σωέφερα τοῖς ἡλερουσιν ἐκ ἐλευστέλει. φασὶ γὰρ οἱ τὴν πολιτείαν τὴν παρ' ὑμῶν ἐμπειροί, τὴν μὲν εἰρήνην, πόλεμον αὐτοῖς εἶναι, τὸ δὲ πόλεμον, εἰρήνην. ἢ γὰρ συναγωνιζομένης τοῖς στρατηγόις, ἢ συνοφαντοῦ τας, αἰεὶ π λαμβάνειν παρ' αὐτῶν. ἐπὶ τῇ τῆς πολιτῆς τοῖς γνωσιμωτάτοις, καὶ τοῖς ἐξωθεν τοῖς ἐνδοξοτάτοις λοισδοεμελοῖς ἐπιτὰ βήματος, ὡς ποιεῖσθαι ὡς τὰ πηλῆδους δόξαν ὡς εἰσι δημοτικοί. ῥάδιον μὲν ἐν ἐστὶ μοι παύσαι τὴν βλασφημίαν αὐτοῖς, μικρὰ πάνυ φερεμένην καὶ ποιῆσαι λέγειν ἐπαύτως ἡδὲ ἡμῶν. ἀλλ' αἰχμηνοῦ μιν ἀν, εἰ τὸ φερόν ὑμᾶς εἰνοῖαν ὡς τὸ τούτων φανείμην ἀνέμηνος. οἱ φερόν τοῖς ἄλλοις, εἰς τὸ τοῦ τολμῆς ἦκουσιν. ὡς τε καὶ ὡς ἀμφιπόλεως φερόν ἡμᾶς ἀμφισβητῆν ἐπιχειροῦσιν ἡδὲ τῆς ἀπὸ πποιοῦ μόνον αὐτῶν οἰμῆν πολὺ διακρίοντα λέγειν αὐτοῖς. εἴτε γὰρ τῆς ἔξαρχῆς κρατιστάντων γινώσκω πῶς οὐ δικαίως ἡμεῖς αὐτῶν ἐχόμεν; ἀλλ' εἰ δρε τὸ φερόν νε, φερόν καὶ ἀπαρχῆς τὸ τὸ πον. ὅθεν καὶ τῆς αἰχμηλώτων μῆδων ἀπαρχῆν ἀνδριάντα χρυσουῦ ἀνέστησεν εἰς δελφοῖς. εἴτε τουτῶν μὲν ἀμφισβητήσας τις ἀξιοῖ τὴν γινώσκω τῆς ὑπερῶν χρυσοῦ μιν κρείων ὑπαρχει μοι καὶ τὸ τὸ δικαίον. ἐκπολιρκήσας γὰρ τοῖς ὑμᾶς μὲν ἐμβαλόγους, ὑπο λυκεδαμονίων τὴν κατωκεδέντας, ἐλάβον τὴν χροῖον. καὶ τοῖ, πάντες οἰκοῦ μιν τὰς πόλεις, ἢ τῆς φερόντων παρὰ δόντων, ἢ τῆς πόλεμον κρείον καταστάντες. ὑμεῖς ὅσον τε φερόν τὸ φερόντες, αὐτε μὲν ἐχόμεν, ἐλάχσον τὸ φερόν ἐν τοῖς τόποις ἐμμεῖναντες, ἀπὸ τῶν τοῖς πόλεως καὶ ταῦτα πῶς ἡδὲ ἡμῶν αὐτοῖς βεβαιωτάτην ἐπιδέντες. πολλὰ μιν γὰρ ἐμοῦ γράφοντες ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἡδὲ αὐτῶν ἐγνωκότε δικαίως ἐχειν ἡμᾶς. τότε μὲν ποισάμενοι τὴν εἰρήνην ἐχόμεν δι' εἰμῆ τὴν πόλιν καὶ συμμαχίαν, ἐπὶ ταῖς αἰταισί οἰμολογῆσαι. καὶ τῶν, πῶς αὐτῶν ἐτέρω χρυσοῦ βεβαιωτέρα ταύτης κτήσης, τῆς τὸ μὲν ἔξαρχῆς καταλειφθείσης ἡμῶν ὑπο τῆς φερόντων. πάλιν ὅσον πόλεμον ἐμῆς γαληνημῆς εἴτεν ὅσον γαληνημῆς ὑπὸ ὑμῶν τῆς ἀδισμῶν ἀμφισβητῆν, καὶ τῆς οὐδὲν ὑμῶν φερόντων ἀμὲν οὐκ ἐλάλω, ταῦτ' εἶναι. ὡς τὸ φερόντων χρυσοῦ, καὶ ὅσον τὸ ἐμῶν δολαβείαν μᾶλλον ἢ δὴ τοῖς φερόντων ἐπιδέντων καὶ κατόσον αὐτῶν δύναντε κακοποιουμένων ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μὲν τὸ δικαίου. ὅ μὲν τῶν τοῖς θεοῖς ποισάμενος, ἀλλ' ἡ φερόν καὶ τῆς καὶ ὑμᾶς.

LIBANIOU ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
πρὸς τὴν φιλιππου ἐπιστολῶν λόγου.

Φίλιππος φερόν τοῖς ἀθληαίοις τὸ ποισαί ἐπιστολῶν, καὶ τῶν φερόντων αὐτῶν, καὶ πόλεμον φερόντων ἀπὸ τῶν, οὐκ ἐπὶ οὐκ ὁ ρήτωρ ποισεί τοῖς ἀθληαίοις πολεμῆν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν φερόντων τὴν κίνδυνον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν φερόντων τὸν μακεδόνων. Τὸ φερόντων μετὸν φερόντων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, Ο
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ἐπιστολῶν λόγου.

ΤΙ μὲν, ὦ ἀθληαίοι, φίλιππος οὐκ ἐποίησεν τὸ εἰρήνην φερόντων ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸ πόλεμον πᾶσιν ὑμῶν φανερόν γέγονεν ἐπειδὴ γὰρ φαρσαλίοις ἄλλον παρὰ δόξα, καὶ τὰ ὡς φανείας διακρίσασα, καὶ τῶν φερόντων ἀδίκως ἀδίκως φερόντων τὰ μὲν ἐργῶν παλάσι.